

Geloven: Wat heb je er aan?

Liturgiesuggesties:

Jeugd in aktie 7 en Opwekking 475

Gezang 21: 1, 4 en 7

Opwekking 267

Handelingen 8: 26-40

Psalm 139: 1 en 14

Na verkondiging: Jeugd in aktie 135: 1 en 3 (Welk een vriend is onze Jezus)

Opwekking 351

Tijdens collecten: Opwekking 121

Geloofsbelijdenis zingen

***

Gemeente van onze Here Jezus Christus, jongens en meisjes, broeders en zusters.

Geloven en geloven is twee!

Misschien ben jij, bent u wel zo'n iemand die het allemaal wel ... gelooft. Je gelooft wel, dat er ergens een God is en ... dat elk mens daarom eigenlijk goed moet leven.

Maar dat valt niet mee, want je bent maar een mens, of niet soms?

Of het ooit goed komt tussen jou en God ...

Ach, dat zie je wel, je hoopt dat je er wel zult komen.

Je gelooft het wel.

Niet al te gelovig, niet al te ongelovig.

Geloven en geloven is twee!

Misschien ben je iemand die eerlijk gelooft dat God dichtbij is.

Zo dichtbij als de Bijbel.

Zo dicht bij als je eigen gevouwen handen.

Misschien heb je God wel vergeving gevraagd voor je zonden en je ongelovigheid.

Maar jij durft te leven met God.

Voor jou is het geloof geen vaag vermoeden, maar een duidelijke keus voor God, voor je medemensen, voor het leven.

Geloven. Een kwestie van durven.

Een verhaal om dat duidelijk te maken.

Tijl Uylenspiegel had een koord gespannen van het dak van het stadhuis naar de trans van de kerktoren er tegenover.

Zoals gebruikelijk in kleine steden, lag zowel de kerk als het stadhuis aan een marktplein.

Hoog over dit plein heen liep dus een strak koord.

Maar voordat Tijl Uylenspiegel zijn kunsten als koorddanser ging vertonen, nam hij eerst plaats op het bordes van het stadhuis.

Hij vroeg het samengestroomde publiek: Mensen, geloven jullie dat ik over dit koord kan lopen?

Schiet maar op ... zo was de reactie.

Laat maar zien. Dat geloven we.

Maar - zo sprak Tijn Uylenspiegel - geloven jullie ook dat ik met een kruiwagen over dit koord kan lopen?

Natuurlijk ... dat geloven we. Laat maar eens zien.

En als er nu eens een man in die kruiwagen zat, zou ik dan ook - samen met die man - heelhuids aan de overkant komen?

Natuurlijk - zeiden de mensen - we geloven, dat je ook met een man in die kruiwagen veilig aan de overkant komt ... Laat nu maar eens zien.

Wel, sprak Tijn Uylenspiegel, dat geloven jullie ... maar wie gaat er nu in die kruiwagen zitten?

Zie je het voor je?

Geloven in de kruiwagen, heet dit verhaal.

Je voelt wel ... hoe het verhaal afloopt.

Toen Tijn Uylenspiegel de mensen vroeg om plaats te nemen in de kruiwagen, kwam er natuurlijk niemand.

En daarom ging de voorstelling niet door.

Ik vertel dit verhaal, jongens en meisjes, broeders en zusters, om u en jou duidelijk te maken, wat het onderscheid is tussen 'geloven' en 'geloven'.

Wij geloven van alles: sommigen geloven bijvoorbeeld dat er mensen zijn op andere planeten.

Er zijn er ook die zeggen: daar geloof ik niets van.

Volgens heel veel mensen is geloven hetzelfde als: niet zeker weten ...

Heb je de deur dichtgedaan ...? Ik dacht van wel ...

Maar dat betekent eigenlijk: ik weet het niet zeker ...

Het verhaal van Tijn Uylenspiegel laat zien dat geloven anders is.

Het is niet hetzelfde als: niet zeker weten ... het wil zeggen: je durven toevertrouwen aan ...

Dat kan ook jou en mij gebeuren.

Soms ben je bang.

De toekomst lijkt onzeker, een gapende afgrond.

Je weet niet hoe je verder moet. Heb je dat ook wel eens?

Geloven is dan: zeker weten.

God heeft een lijn over de afgrond van - laten we maar zeggen - de toekomst gespannen.

En wanneer wij in de kruiwagen gaan zitten ... dat wil zeggen: wanneer wij ons aan deze God durven toevertrouwen ... dan is er een veilige aankomst.

Jezelf met huid en haar aan God toevertrouwen ... ook wanneer jezelf niet meer weet hoe het verder moet ... dat is geloven.

*

In het verhaal dat we samen uit de Bijbel hebben gelezen gaat het ook over geloven.

Het gaat - in dit verhaal - niet over een kruiwagen, maar over een reiswagen.

En in die reiswagen ... een mens die zich aan God durft toe te vertrouwen.

Geloven ... zeggen we dan.

Eerst het verhaal ... dan de uitleg.

Het is tegen de middag.

Het is erg stil op de weg van Jeruzalem naar Egypte.
De meeste mensen rusten op dit uur van de dag, vanwege de warmte.
Toch zit er aan de kant van de weg een man.
Zo nu en dan kijkt hij op en zoekt hij met zijn ogen de weg af.
Het lijkt wel of hij ergens op wacht.
Wie is die man?
Wat doet hij daar zo helemaal alleen op deze weg?

Filippus, is zijn naam.
Een volgeling van Jezus van Nazareth.
Het is een lang verhaal ... hoe hij hier is terecht gekomen. Gevlucht uit Jeruzalem, na de moord op Stefanus.
Naar Samaria. Ver weg van Jeruzalem.
Volgeling van Jezus van Nazareth.
Filippus was er - denk ik - bij, toen Jezus aan het kruis van Golgotha werd gespijkerd.
Filippus was erbij, toen Hij - na zijn opstanding - aan zijn discipelen verscheen.
Filippus was erbij, toen Stefanus werd gestenigd.
Ooggetuige.
Wat heeft het een indruk op hem gemaakt.
Wat is Filippus er vol van.
Hij kan het niet laten om daar de mensen van te vertellen.
Eerst in Jeruzalem. Vervolgens in Samaria. En nu?

Nu zit hij langs deze eenzame weg.
Filippus begrijpt eigenlijk niet waarom hij hier moet zijn.
Er ligt nog zoveel werk op hem te wachten.
En hier ... hier zit hij maar niets te doen.
Toch is hij hier op zijn plaats.
De opdracht van God luidde: "Ga naar de weg van Jeruzalem naar Egypte.
Het is een stille weg ... en wacht maar af!"
Verwonderd wacht Filippus op wat er gaat gebeuren.
Hij begrijpt er eigenlijk niets van.

De zon is heet en de weg is stil.
Na een tijd van wachten hoort hij een karavaan aankomen.
Hij kijkt de weg langs en ziet een stoet rijdieren en knechten naderbij komen.
Zo te zien ... een belangrijk mens die in de richting van Egypte reist.
Filippus ziet het aan de mooie dingen die de man bij zich heeft en aan de grote groep van knechten.
De man in het rijtuig is een kamerheer, een opperschatbewaarder - wij zouden zeggen: de minister Kok - van de koningin uit een ver land.
De man is - zo zal blijken - naar Jeruzalem geweest, omdat hij meer wilde weten over de God van de Israëlieten.
Daar, in Jeruzalem, heeft hij een boekrol gekocht.
En nu, op weg naar zijn vaderland, leest hij - met veel aandacht - alle woorden die er op staan geschreven.
Maar hoe vaak hij de woorden ook leest, hij begrijpt er niets van.

Dat kun je, jongens en meisjes, broeders en zusters, zelf ook wel eens hebben.
Bijbellezen. Wat wordt er mee bedoeld?
Filippus staat op.
Als het reisgezelschap dichtbij hem is gekomen, krijgt hij opnieuw een opdracht van God.
"Haast je, Filippus, en ga naar deze man ..."
Nu begrijpt Filippus de bedoeling van God.
Als hij naast de wagen loopt ... hoort hij de man hardop een stuk uit de profetieën van Jesaja lezen: "... als een schaap werd Hij ter slachting geleid ..."
Aan de stem hoort Filippus dat de man er niets van begrijpt.
Daarom vraagt hij: "Begrijpt u wat u leest ...?"
De kamerling kijkt op.
En als hij Filippus ontdekt zegt hij: "Hoe kan dat nou, als niemand mij het uitlegt ...!
Kom bij mij zitten en zeg mij wat deze woorden betekenen ..."
Als Filippus naast de kamerling zit, vertelt hij wat de profeet Jesaja heeft geschreven.
Hij vertelt over ... die Hij, die als een schaap naar de slachting werd geleid.
Over die Hij, die als een lam, gezwegen heeft.
Over zijn vernedering.
Over zijn leven, dat van de aarde werd weggenomen.
Filippus vertelt hem alles over het leven en sterven van Jezus van Nazareth.
Want daarover had Jesaja in de boekrol, die de kamerling had gekocht, tóen al dingen voorzien.
De kamerling hoort alles aandachtig aan.
En als Filippus klaar is met vertellen kijkt hij hem aan en zegt: "Kijk, daar is water ...
Wat houdt mij tegen om te worden gedoopt ...?"
Samen gaan zij het water in.
Daar dompelt Filippus de kamerling onder en brengt hem weer boven water.
Daarmee wil hij zeggen: Nu zijn al je zonden door God weggewassen.
Nu hoor je voortaan bij Hem!
Als de kamerling weer in zijn reiswagen zit ... is Filippus verdwenen.
God heeft Filippus weggehaald, omdat hij zijn taak heeft gedaan.
De kamerling is blij.
Hij begrijpt nu ook, wat Jezus voor hem gedaan heeft.
Ongetwijfeld zal hij dat - in zijn verre vaderland - aan anderen doorvertellen!

*

Jongens en meisjes, broeders en zusters, het thema voor de verkondiging vanavond is: Geloven ... wat heb je eraan?
Wat heeft Filippus eraan?
Wat heeft die kamerling eraan?
Wat heb ik en wat heb jij eraan?
Ik heb het voorgaande gedeelte - Handelingen 8 - ook nog eens doorgelezen.
Weet je wat mij trof?
Die laatste woorden van vers 8.
Daar las ik dit: "En er kwam grote blijdschap in die stad."
Het gaat over de stad Samaria.
Filippus is daar terecht gekomen.
Hij is weggevlucht uit Jeruzalem.

Maar Filippus - hij was in de gemeente van Jeruzalem - diaken ... gaat niet bij de pakken neer zitten ...
Nee, Filippus gaat de mensen in Samaria vertellen van de Christus.
Van de Here Jezus.
En het blijft niet bij vertellen, bij preken ...
Nee, er zijn ook tekenen die hij doet.
Onreine geesten ... ze maken mensenlevens kapot.
Maar door de tekenen die Filippus doet ... worden ze uitgedreven.
En vele verlamden en vele kreupelen ... ze worden door Filippus weer genezen.
Waar Filippus komt ... komt er grote blijdschap.
Dat zullen we straks ook lezen van de kamerling: "Want hij ging zijn weg met blijdschap."

Geloven ... wat heb je eraan?
Het geeft je - zegt Handelingen 8 - in ieder geval ... blijdschap!
Kijk maar: Er is blijdschap in Samaria, blijdschap in de Ethiopiër.
Geloven ... het geeft je blijdschap!
Is dat nu ook zo bij ons, dominee?
Zijn mensen, die geloven nu van die blijde mensen?
Moet je soms zien in de kerk.
De blijdschap straalt nou niet bepaald bij iedereen van het gezicht.
Dat zou natuurlijk heel mooi zijn.
Maar blijdschap kan ook van binnen zitten.
Niet iedereen heeft - wat wij noemen - een blijmoedig karakter.
Er zijn ook mensen die - van nature - nogal zwaar op de hand zijn.
En wees nou eerlijk: Mensen, die geloven, veranderen niet zomaar ineens van karakter.
Maar je kunt - als gelovige - wel van binnen - zo geweldig blij zijn dat je iemand hebt die je - ook door de moeite en de zorg van het leven - heen helpt.

Filippus heeft dat in zijn persoonlijke leven ook zo ervaren.
Gevlucht uit Jeruzalem, om het geloof.
Alles moeten achterlaten.
Misschien wel z'n vrouw en z'n kinderen.
Denk maar aan al die vluchtelingen, die de afgelopen maanden voor het geweld in de Golf gevlucht zijn naar Syrië en Jordanië en naar Iran.
Daar waren ook heel wat christenen bij.
Filippus is zomaar terecht gekomen in Samaria. Zomaar?
God heeft er blijkbaar een bedoeling mee.
Want ook in Samaria moeten mensen het blijde evangelie van goede vrijdag en pasen horen.
Dat God Zijn eigen Zoon naar deze wereld heeft gezonden, om mensen te behouden.
Dat die Zoon van God, zijn leven heeft gegeven ... aan een kruis.
Dat God zijn Zoon ook weer uit de dood heeft opgewekt.
Ik was erbij, vertelt Filippus, ik heb Hem gezien.
Geleden, gestorven en begraven.
Op de derde dag weer uit de doden opgestaan.

Dat is, jongens en meisjes, broeders en zusters, het blijde evangelie.

En waar dat blijde evangelie klinkt ... is er blijdschap.
Zeker, het leven van een gelovige gaat dikwijls niet over rozen.
Je zult maar - jaar in jaar uit - ziek of gehandicapt zijn.
Je zult maar iemand verliezen, die je erg lief was.
Kun je dan wel blij zijn?
Ik las het verhaal van een blind meisje.
Het meisje gaf deze uitleg van haar blindheid: Er is wel eens een vader die z'n kind bij de arm grijpt en dan zijn hand op de ogen van dat kind legt ... om die dan later ineens weg te halen ... om de één of andere verrassing te laten zien.
Kijk, zó heeft God zijn hand op mijn ogen gelegd en als Hij die straks weghaalt, zal ik het mooiste zien wat een mens te zien kan krijgen.
Dan zal ik zo maar recht in de ogen van God kijken!
Wie zó, jongens en meisjes, broeders en zusters, de dingen weet te taxeren kan blij zijn "te allen tijde".

*

Geloven ... wat heb je eraan?
Terug naar die Ethiopiër uit Handelingen 8.
Hij wordt een kamerling genoemd.
Eigenlijk staat er in het Grieks: een eunuch.
Da's een man, die geen man meer is. Om het netjes te zeggen: Men had hem door een medische ingreep de mogelijkheid ontnomen om ooit nog met een vrouw gemeenschap te hebben.
Men deed dat - in vroeger tijd - las ik - om de koningin te beschermen voor aanranding door één van de mannelijke ministers om haar heen.
De kamerling is een eunuch, een ont-mande.
Als je er Deuteromium 23 vers 1 op naleest ... begrijp je dat er voor ont-man-den geen plaats was binnen het volk van God.
"Hij die ont-mand is ... zal niet binnen de gemeente des Heren komen." Punt uit?
Nee, nou moet je eens even opletten.
Hij leest in de boekrol van Jesaja, hoofdstuk 53.
Maar als hij in z'n boekrol blijft lezen zal hij drie hoofdstukken verder straks deze tekst tegenkomen: "Laat de ontmande niet zeggen: Zie, ik ben een dorre boom.
Want zó zegt de HERE ... die vasthouden aan mijn verbond: Ik geef hun in mijn huis en binnen mijn muren een gedenkteken en een naam, beter dan zonen en dochters.
Ik geef hun een eeuwige naam, die niet uitgeroeid zal worden." (Jesaja 56:3v.)

Geloven ... wat heb je eraan?
Blijdschap, da's het eerste zeiden we.
Het tweede is: Dat je - wie je ook bent - een plaats in Gods vaderhuis krijgt.
Nu al, in zijn gemeente.
Maar straks ook een leven in heerlijkheid bij God.
Aan alle gehandicapt-zijn, aan alle menselijke gebrokenheid zal er voorgoed een einde zijn.

Mensen vertellen weleens over hun ervaringen met de kerk, met de gemeente.
Ze zijn in mensen ... teleurgesteld.
Ze voelden zich ... buitengesloten.

Als de kamerling Jeruzalem verlaat, is hij niet veel verder.
Hij neemt alleen een boekrol mee. Een deel van de Bijbel.
Een tijdje geleden stond er in de krant, dat het kerkbezoek afneemt, maar de belangstelling voor de Bijbel groeit.
Je hebt vast wel een Bijbel thuis of anders kun je er een van mij krijgen.
De kamerling begon erin te lezen.
En hij kwam Jezus daarin tegen.
"En hij ging zijn weg met blijdschap."

*

Geloven, jongens en meisjes, broeders en zusters, wat heb je eraan?
Het geeft je blijdschap.
Het geeft je een plaats bij God.
Er zijn natuurlijk veel meer antwoorden te bedenken.
Toen we deze dienst samen voorbereidden heb ik de volgende antwoorden opgeschreven:

- * Geloof geeft een basis, een steun voor je leven.
- * Geloof geeft je hoop en vertrouwen.
- * Geloof geeft je richtlijnen voor je leven:
  - * voor je gedrag tegenover anderen, op je werk en op je school.

Die ander liefhebben, die je misschien niet zo mag.

- * voor je vrije tijd: Je neemt toch ook de tijd voor God, voor de kerk, voor de club.

Als gelovige ga je niet op zondag naar de disco, zei iemand.
De drempel voor de ingang van rood verlichte tenten is hoger/groter.

- * Geloof geeft je ook vrienden:
  - * je leert van elkaar, je stimuleert, corrigeert elkaar, je geloof groeit door het gesprek met elkaar.
- * Geloven, dat doe je samen: Thuis, in de gemeente, op de gespreksgroep of de bijbelkring, op de JV.

Ieder mens - ook een gelovig mens - zit boordevol vragen.
Niet dat je op ieder vraag een passend antwoord kunt geven, maar je kunt elkaar daarin helpen.
Net als Filippus.
Hij hielp de kamerling met bijbellezen.
Hij hielp hem ... met z'n vragen. Hoe?
Door naast hem te gaan zitten.
En - uitgaande van het Woord van de Schrift - hem te vertellen over Jezus.

*

Geloven ... wat heb je eraan? Hebreëën 11 vertelt wat mensen aan hun geloof hadden:

- * door het geloof hebben zij koninkrijke onderworpen;
- * door het geloof hebben zij gerechtigheid (uit)geoefend;
- * door het geloof hebben ze de vervulling van de belofte gekregen;
- * door het geloof hebben zij muilen van leeuwen dichtgesnoerd;
- * door het geloof hebben zij de kracht van het vuur gedooft;
- * door het geloof zijn zij aan scherpe zwaarden ontkomen;

- * door het geloof hebben zij kracht in zwakheid ontvangen;
- * door het geloof zijn zij in de oorlog sterk geworden en hebben zij vijandige lergers doen afdeinzen.

Door het geloof is er gebeden voor de oorlog in de Golf.

De God van de Bijbel heeft gesproken.

De god van de Islam heeft gezwegen.

Door het geloof verwacht ik een toekomst waarin aan alle gebrokenheid een einde zal komen.

Door het geloof verwacht ik de wederkomst van de Here Jezus.

Dat geloof bepaalt mijn leven van elke dag.

Een geloof ... waar ik wat aan heb. Voor vandaag en voor de toekomst.

Zo ga ook ik verder, in het geloof, met blijdschap.

Gods toekomst tegemoet.

Jij ook, u ook?

Amen.

Ds. Jan K.C.Kronenberg, Leeuwarden 3 maart 1991

! Graag een mailtje wanneer deze preek in een gemeente wordt gelezen. !